

der faar et saa farligt Broktilfælde, at bevise, at det er fremkommet ved Arbejdet, og at det ikke er rigtigt at sige til ham, at han skal bevise det. Det er dog klart, at naar Manden aldrig har haft Brok før, og naar han faar det lige efter, at dette Tilfælde hændte ham, er det højst sandsynligt, at det er en Ulykke, der har ramt ham som Følge af den Begivenhed, der indtraf under det Arbejde, hvormed han var beskæftiget. Arbejderforsikringsraadets Afslag har han derefter appelleret til Indenrigsministeren, men Ministeren har resolveret i Overensstemmelse med Arbejderforsikringsraadet. Det er ikke saa underligt, at den højtærede Minister har gjort det. Da han den Gang selv sad i Forsikringsraadet og havde været med til at afgive denne Kendelse, har han haft Vanskelighed ved som Minister at komme til en anden Bestemmelse.

Da den paagældende Arbejdsmand henvendte sig til mig og spurgte, om det kunde nytte ham at komme til Folketinget, svarede jeg ham, at jeg ikke havde stor Tro til, at han vilde kunne faa Tingets Assistance, fordi Tinget vilde stille sig lidt uvillig til en Indgriben i den Slags Forhold, eftersom Loven nu en Gang har anvist, hvilken Vej der er at gaa ved disse Sager, nemlig at man, naar de slutes med en Afvisning fra Arbejderforsikringsraadet, kan henvende sig til Indenrigsministeren som sidste Appellinstans. Imidlertid forekommer det mig, at der fra Tingets Side dog kunde være nogen Grund til at tage sig af dette Tilfælde, nemlig fordi Ministeren stod i den vanskelige Stilling: som Minister at skulle tage selvstændig Beslutning overfor en Sag, over hvilken han havde voteret i Forvejen ifølge hans daværende Stilling. Hvis Tinget nu vilde støtte Andrageren og henvise hans Sag til Ministeren, vilde denne med større Ro og med større Autoritet paa en Maade kunne tage en fra hans tidligere Afgørelse afvigende Beslutning. Dernæst forekommer det mig, at der er Grund her for Tinget til at gaa en noget anden Vej, end det ærede Udvalg er gaaet, og det er den, at det dog er en ejendommelig Ting, at Arbejderforsikringsraadet skal være nødt til at afvise den Slags Tilfælde, saa vidt jeg forstaar, fordi Lægerne sige, at de aldrig kunne erklære, om et saadant Brok virkelig hidrører fra et Ulykkestilfælde under Arbejdet eller ikke. Det kan være en meget korrekt Stilling, Arbejderforsikringsraadet der indtager, det kan være, at det ikke kan handle anderledes, medmindre der paa en eller

anden Maade bliver slaaet en Bro for dem, hvorved de kunne komme over Sagen. Jeg tvivler ikke paa, at Arbejderforsikringsraadet med Glæde vilde bevilge denne og lignende Understøttelser, men at de mene, at de, som Forholdene ere og ifølge Lovens Udtryk, ere afskaarne fra at gøre det. Det synes mig indlysende, at et Broktilfælde, der gør en Mand arbejdsdygtig, og som det hidrører fra en Begivenhed under Arbejdet, lige saa sikkert som andre Ulykkestilfælde, der skade hans Arbejdsdygtighed, maa kunne berettige ham til Erstatning. Altsaa bliver Spørgsmaalet, hvilke Midler man har til at bevise, at Ulykken, Brokskaden, stammer fra Arbejdet. Naar det fremtræder umiddelbart efter en saadan Hændelse, forekommer det mig rigtig nok, at det er Myndighederne, der skulle bevise, at Arbejdsdygtigheden ikke stammer derfra. At Manden skal bevise, at han ikke vilde have faaet Brok, hvis han ikke var kommen til Skade under Arbejdet, synes jeg er en temmelig streng Fordring at stille. Imidlertid det er jo nu for saa vidt afgjort fra Arbejderforsikringsraadets Side og fra Ministerens Side, men jeg vil anmode det ærede Udvalg om her at træde hjælpende til. Hvis den ærede Ordfører har Tid til at følge mig — det er en Henvendelse, jeg retter til den ærede Ordfører — vil jeg bede den ærede Ordfører om at foranledige, at Udvalget tager Sagen under en fornyet Overvejelse, hvis Ministeren f. Eks. skulde udtale, at der var Mulighed for, at Manden kunde faa Hjælp paa anden Maade. Det er en ældre Mand, han er snart kommen saa vidt, at han kan vente Alderdomsunderstøttelse, han har aldrig nogensinde søgt eller faaet Fattighjælp, og det vilde være haardt for ham, om han nu paa Grund af, at han ikke længer kan arbejde som Følge af dette Tilfælde, virkelig skulde miste Udsigten til at faa den ham om faa Aar tilkommende Alderdomsunderstøttelse. Som Grund for Udvalget til at tage denne Sag under fornyet Overvejelse er der for det første dette, at det kan dog virkelig ikke bevises, at Ulykkestilfældet ikke hidrører fra Arbejdet, der er dog altid en Mulighed derfor. Den anden Grund er denne, at det Arbejde, han er kommen til Skade ved, er et Arbejde, der bliver udført for Statens Regning, selv om han var i en privat Entreprenørs Tjeneste. Det var nemlig ved Arbejde i Fiskerihavnen ved Esbjerg, som Staten lader udføre, at Manden kom til Skade. Det forekommer mig, at der under saadanne Forhold kunde være Grund til, at der blev ydet Manden saa